



Országos Rendőrfőkapitány

Papp Károly r. altábornagy

Szám:

Tárgy: rendőri intézkedés elleni  
panasz elbírálása

Ügyintéző:

Tel:

E-mail:

## HATÁROZAT

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdésében biztosított jogkörömnél fogva Panaszos által benyújtott panasz tárgyában folytatott eljárás során – figyelemmel az Rtv. 93/A. § (7) bekezdésére, továbbá a Független Rendészeti Panasztestület (továbbiakban: Panasztestület) állásfoglalásának megállapításaira – a rendőri intézkedés elleni panaszt

### **elutasítom.**

A határozat ellen az Rtv. 93/A. § (9) bekezdése alapján – figyelemmel a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 100. § (1) bekezdés e) pontjára, valamint a 109. § (1) bekezdés a) pontjára – fellebbezésnek helye nincs, annak felülvizsgálata közvetlenül kérhető a bíróságtól.

A keresetlevelet az Országos Rendőr-főkapitányságnál – a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak címezve (1255 Budapest, Pf.: 117.) – a felülvizsgálni kért határozat közlésétől számított harminc napon belül lehet benyújtani, vagy ajánlott küldeményként postára adni. (A Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (továbbiakban: Pp.) 330. § (2) bekezdése; Ket. 109. § (1) bekezdés a) pontja).

### **A határozatot kapják:**

- 1) panaszos
- 2) Független Rendészeti Panasztestület
- 3) Rendőr-főkapitányság vezetője
- 4) Irattár

# INDOKOLÁS

## I.

Panaszos elektronikus úton terjesztette elő beadványát a Panasztestület e-mail címére a vele szemben foganatosított rendőri intézkedéssel szemben, amelyet \*-n kelt beadványával egészített ki.

A panaszos a rendőri intézkedés előzményeként előadta, hogy \*-n családjával leutazott vidékre a rokonokhoz. Az esti órákban a helyi vendéglátóhelyre indultak józan (alkoholmentes) állapotban. A vendéglátóhelyen – tekintve, hogy szilveszter előtti nap volt – italozni kezdtek. Ezt követően a panaszos már nem ült autóba, némi idő elteltével a szórakozóhelyen megjelent a helyi körzeti megbízott, aki indokolatlanul járórt hívott és unszimpatia alapon elvitette a panaszost. A panaszos állítása szerint még rendbontást sem követett el, mégis a járőrök az asztalához léptek, kitessékelték, megszondáztatták, jogosítványát elvették, megbilincseltek annak ellenére, hogy nem ült a volánnál, arra hivatkozással, hogy ittasan vezetett. A panaszos azt kérdezte, ezt kiállítja és milyen alapon, mert az hamis tanúzással vádolható. Ezek után beültették a járőrautóba és beszállították a Rendőrkapitányságra, ahol bár nem értette, hogy milyen jogalapon, de vért vettek tőle és annak ellenére, hogy kérte nem értesítették a feleségét és a kapitányságon az egyik rendőr azt mondta neki „ismerje el és akkor hazaviszik”.

A panaszos további kérdése, hogy egy vendéglátó helyiségben ülve lehet-e ittasan vezetni, jogosítványt elvenni, jogalap nélkül korlátozni a személyi szabadságát, vért vetetni, előállítani és nem mellékesen mit is ismerjen el.

A panaszos előadta, hogy büntetlen előéletű, családos ember, a rendőri intézkedésnek sem állt ellen. Büntetőjogi felelőssége teljes tudatában kijelentette, hogy az általa közölték a valóságnak teljes mértékben megfelelnek.

A panaszos \*-n kelt beadványában megerősítette a korábbi panaszában leírtakat.

A beadványban foglaltak alapján a panaszos a rendőri intézkedés kapcsán az alábbiakat sérelmezte:

1. az intézkedési kötelezettséget;
2. az intézkedés részrehajló voltát, rendőri kijelentést;
3. az előállítás jogalapját;
4. bilincselés jogalapját;
5. az értesítés elmaradását hozzátartozója vonatkozásában;
6. a vezetői engedély elvételét, vérvételt.

## II.

A Panasztestület a sérelmezett rendőri intézkedéssel kapcsolatban kialakított állásfoglalásában megállapította, hogy a rendőri intézkedés érintette a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye Szabadság és Felelősség fejezetének a II. cikkében foglalt emberi méltósághoz fűződő alapvető jogát, a IV. cikkben foglalt személyes szabadsághoz való alapvető jogát, valamint a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát.

A Panasztestület megítélése szerint a telefonos bejelentés és a helyszíni tapasztalás a rendőrség oldalán az Rtv. 13. § (1) bekezdése által előírt intézkedési kötelezettséget teremtett, így a panaszossal szemben rendőri intézkedést kezdeményezett és hajtott végre, amely nem sértette a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogát.

A Panasztestület álláspontja, hogy a rendőri intézkedés nem minősült részrehajlónak, amely alapján a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga nem sérült a vele szemben foganatosított intézkedés során.

A Panasztestület megállapította, hogy a panaszos előállítását kellő jogalap birtokában foganatosították, a rendőrség betartotta az arányosság követelményét az előállítás időtartama kapcsán, így nem szenvedett sérelmet a panaszos személyi szabadsághoz való alapvető joga.

A Panasztestület úgy foglalt állást, hogy a panaszossal szembeni kényszerítőeszköz alkalmazásához nem volt meg a kellő jogalap, így a panaszos emberi méltósághoz fűződő alapvető joga súlyosan sérült a bármiféle jogalapot nélkülöző bilincselés vonatkozásában.

A Panasztestület nem tudta rekonstruálni az eseményeket, ezért arra az álláspontra jutott, hogy a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme a hozzátartozó értesítésének elmaradása miatt nem megállapítható.

A Panasztestület megítélése szerint a rendőrség a hatályos jogszabályi rendelkezéseknek szerzett érvényt azzal, hogy a helyszínen elvette a panaszos vezetői engedélyét, így álláspontja szerint nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

A Panasztestület a panaszos és a rendőrség állítása között feszülő feloldhatatlan ellentmondásra tekintettel, a rendőr által használt kifejezés tekintetében, a panaszos emberi méltósághoz való jogának sérelme nem megállapítható.

A megvalósult alapjogsértés a Panasztestület megítélése szerint elérte a súlyosság azon fokát, amely indokoltá tette a panasz és az állásfoglalás megküldését az országos rendőrfőkapitánynak.

### III.

A Ket. 50. § (1) bekezdésében foglalt tényállás tisztázási kötelezettség keretében a hatóság az alábbi bizonyítási eszközök tartalmát vette figyelembe

- a panaszos beadványa;
- a panaszos elektronikus úton \*-n előterjesztett beadvány kiegészítése;
- jelentés előállítás végrehajtásáról;
- az előállításról szóló igazolás, nyilatkozat;
- rendőri jelentések;
- tanúkihallgatási jegyzőkönyv;
- szabálysértésről készült feljelentés;
- büntető feljelentés;
- vérvételi jegyzőkönyvek;
- ambuláns lap;
- vegyészszakértői vélemény;

- gyanúsított jegyzőkönyv;
- kapitányságvezetői állásfoglalás;
- szakmai állásfoglalás.

A lefolytatott közigazgatási hatósági eljárás során a panaszos \*-n előterjesztett panaszában megfogalmazott állításokat alátámasztó további bizonyítási indítványt, egyéb nyilatkozatot, illetőleg bizonyítékot a hatóság részére nem szolgáltatott. Az eljárás során – az intézkedő rendőrök által tett jelentésekben foglalt nyilatkozatokon túl – egyéb bizonyíték nem merült fel, ugyanakkor a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján eleget lehetett tenni a Ket. 50. § (1) bekezdésben előírt tényállás tisztázási kötelezettségnek.

Ezek alapján a Pp. 195. § (1) bekezdés szerint a rendőri jelentés közokirati jellegére tekintettel, az abban foglalt tények ellenkezőjére vonatkozó bizonyíték hiányában, döntésem meghozatalánál a rendőri jelentésekben foglaltakat vettem alapul. Ezen álláspontom kialakításánál figyelemmel voltam több korábbi bírósági ítéletre és döntésre is. (1/2004. Büntető jogegységi határozat, BH2009. 230, Egri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 9.K.27.173./2013/7. számú ítélete.)

#### IV.

A rendőri intézkedés ellen a panaszos által megfogalmazott sérelmek kapcsán álláspontom a következő:

##### **IV/1. Az intézkedési kötelezettség**

*Az Rtv. 2. § (1) bekezdése alapján „A rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.”*

*Az Rtv. 13. § (1) bekezdés szerint „A rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülmény vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.”*

*Az Rtv. 19. § (1) bekezdése szerint „A jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek - ha törvény vagy nemzetközi megállapodás másként nem rendelkezik - mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmeskedni. A rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható.”*

A rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX.22.) BM rendelet (a továbbiakban: szolgálati szabályzat) 8. § (1) bekezdése szerint „A rendőr az általa észlelt vagy tudomására jutott és hivatalból üldözendő bűncselekményről - ha az elkövető ismert, annak megjelölésével

*- feljelentést tesz, vagy ha a nyomozó hatóság tagja, úgy hivatalból megteszi a szükséges intézkedéseket a büntetőeljárás megindítása érdekében. ”*

A szolgálati szabályzat 9. § (1) bekezdésben foglaltak szerint „*A rendőr szabálysértés észlése esetén feljelentést tesz, vagy - jogszabály által meghatározott esetekben - helyszíni bírságot szab ki, vagy helyszíni bírság kiszabása helyett - ha a szabálysértési eljárásról szóló törvényben megállapított feltételek fennállnak - szóbeli figyelmeztetést alkalmaz. ”*

A panaszos a vele szemben foganatosított rendőri intézkedést jogtalannak érezte, indokolatlanul járőrt hívtak rá, pedig csak egy vendéglátó helyiségben ült és még rendbontást sem követett el.

A rendőri jelentés szerint \*-n \* óra körüli időben a körzeti megbízott (a továbbiakban: KMB) nappalos szolgálatából hazaérve kapta telefonon keresztül a bejelentést a vendéglő pultosától, miszerint erősen ittas állapotban lévő vendégeket nem szolgált ki, és ezért életveszélyesen megfenyegették őt és mindenkit a helyiségben. A történetek szerint a panaszos és testvére, valamint egy harmadik ismeretlen személy italfogyasztást követően szóváltásba kerültek a vendégekkel és az ott dolgozókkal, megfenyegették őket, hogy „mindjárt visszajönnek és leszurkálnak mindenkit”, majd távoztak. A KMB-s a bejelentést követően átöltözött, a járművébe ült és megindult a vendéglő irányába éppen kanyarodni akart, amikor meglátta a gépjárművet amint bekanyarodik a vendéglő parkolójába és a gépjármű bal oldali vezető üléséből a panaszos, a jobb oldali ülésből testvére kiszállt. A gépjármű ajtajait nyitva hagyva sietve bementek a vendéglőbe, illetve a KMB-s amikor velük szemben leparkolt arra lett figyelmes, hogy még a motor is járt.

Azonnal bement a vendéglőbe, ahol a panaszos testvére a pulton kapaszkodva kiabált az ott lévő alkalmazottal, ekkor őt megkérte, hogy fejezze be a rendbontó magatartását és letessékelt a pultról. A panaszos amint meglátta a rendőrt azonnal elhárított a pultról az asztalok irányába, mivel láthatóan a panaszos és testvére is ittas állapotban volt, ezért kérte őket, hogy maradjanak a helyükön, amíg jelentette az ügyeletnek és segítséget kért. Az ügyelet jelezte, hogy két járőr érkezik segítségül a helyszínre, addig a KMB visszatartotta az ittas személyeket, akiket közben igazoltatás alá vont, közölve annak tényét és célját.

A helyszínre érkező járőrök jelenlétében a panaszossal alkoholszondát fújattak, ami 0,82 mg/l értéket mutatott. Ruházat, csomag és gépjármű átvizsgálásra került sor, amely során egy baltát találtak, amellyel a gépjármű jobb ajtaja volt kitámasztva, a baltát lefoglaltak és tulajdonosát a panaszos testvérét szabálysértés miatt a későbbiekben feljelentették. Ezek után a két járőr a panaszost járművezetés ittas állapotban vétség elkövetésének megalapozott gyanúja miatt mintavétel céljából előállították a Rendőrkapitányságra.

Megállapítható, hogy – a jogszabályi előírásoknak megfelelően – a rendőrség intézkedési kötelezettsége mind a bejelentés, mind a helyszínen tapasztaltak alapján fennállt.

A helyszínen az intézkedő rendőröknek a feladatuk az volt, hogy intézkedjenek a panaszossal szemben, nyilatkoztatni kellett őt a történetekről és az általa elmondottak, valamint a helyszínen tapasztaltakhoz mérten további intézkedéseket kellett foganatosítani.

**A fentiek szerint a rendőri jelentés közokirati jellegére tekintettel, az abban foglalt tények ellenkezőjére vonatkozó bizonyíték hiányában, döntésem meghozatalánál a rendőri jelentésekben foglaltakat vettem alapul, ezért a panasz e tekintetben alaptalan.**

## **IV/2. Az intézkedés részrehajló volta, rendőri kijelentés**

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése szerint *„A rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.”*

Az Rtv. 13. § (2) bekezdése szerint:

*„(2) A rendőr köteles a törvény rendelkezésének megfelelően, részrehajlás nélkül intézkedni.”*

A Rendőrség Etikai Kódexének 1. pontja szerint:

*„Önként vállalt hivatásával szemben különleges társadalmi elvárások érvényesülnek, melyekre szolgálati viszonyának fennállása alatt mindvégig figyelemmel kell lennie.”*

A Rendőrség Etikai Kódexének 4. pontja szerint:

*„A rendőr elismeri és védi az emberi méltóságot, tiszteletben tartja az emberi és a személyiségi jogokat. Elfogulatlanul jár el nemre, korra, állampolgárságra, etnikai hovatartozásra, vallási és politikai meggyőződésre, társadalmi és vagyoni helyzetre tekintet nélkül.”*

A Rendőrség Etikai Kódexének 5. pontja szerint:

*„A rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit előítéletektől és indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakulását.”*

A panaszos beadványában úgy nyilatkozott, hogy nem volt megfelelő jogalapja a rendőrnek az intézkedéshez csak unszimpatia miatt hívta ki rá a járőröket. Sérelemre továbbá, hogy amikor bevitték a Rendőrkapitányságra olyan tartalmú közlést intézett az irányába a rendőr, hogy „ismerje el és akkor hazavisszük.”

A rendőri jelentésben foglaltak szerint a helyi KMB-s szolgálati telefonjára érkezett bejelentés, hogy rendbontás van a helyi vendéglőben és megfenyegették a helyiségben tartózkodókat. A helyszínre érkezését követően egyrészt meggyőződött arról, hogy a panaszossal szemben tett bejelentés megfelel-e a valóságnak, másrészt, hogy a rendőr helyszíni tapasztalása mennyiben támasztja ezt alá. Az intézkedés során meghallgatta, a bejelentőt, a panaszost és testvérét, valamint egy tanút is. Semmi olyan körülmény nem merült fel, amely a panaszosi sérelmet alapossá tenné. Objektívan minden körülményt mérlegelve folytatta le az intézkedést, senkit nem részesített előnyben, illetve nem hozott hátrányos helyzetbe.

Az intézkedésben résztvevő rendőrök magatartásából nem vonható le olyan következtetés, hogy a panaszossal vagy testvérével kapcsolatosan az „ismeretség” vagy annak hiánya valamilyen fokú szerepet játszott volna az intézkedés lefolytatásában. A fentiekben kifejtettek szerint a rendőrök intézkedési kötelezettsége fennállt, amelynek alapja nem szimpátia vagy unszimpatia volt, hanem a jogszabályi előírás.

A rendőri jelentésben foglaltak szerint semmi olyan kijelentést nem tettek a rendőrök, hogy a panaszost hazaviszik, ha elismeri az ittas járművezetés tényét, ennek az állampolgár irányába nem lett volna valóság alapja, mivel a jogszabályok nem teszik lehetővé.

**A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítom, hogy az eljáró hatóság nem intézkedett részrehajlóan, továbbá a rendőr által használt kifejezés kapcsán a rendőri jelentés közokirati jellegére tekintettel, az abban foglalt tények ellenkezőjére vonatkozó bizonyíték hiányában, döntésem meghozatalánál a rendőri jelentésekben foglaltakat vettem alapul, ezért a panasz e tekintetben alaptalan.**

### **IV/3. Az előállítás jogalapja**

Az Rtv. 15. § (1) bekezdése alapján *„A rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával.”*

Az Rtv. 33. (2) bekezdés szerint *„A rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt,*  
*b) aki bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható;*  
*c) akitől bűncselekmény gyanúja vagy szabálysértés, valamint közúti közlekedéssel kapcsolatban kiszabható, közigazgatási bírsággal sújtandó szabályszegés bizonyítása érdekében vizeletvétel vagy véralkohol-vizsgálat céljából vérvétel, valamint műtétnek nem minősülő módon egyéb mintavétel szükséges;”*

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése alapján *„A rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.”*

A szolgálati szabályzat 29. § (1) bekezdésben foglaltak szerint *„A vizsgálat céljából előállított személytől a mintavétel szükség esetén – az Rtv. 44. § (1) bekezdés c) pontjában, valamint a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény 106. § (3) bekezdésének első mondatában meghatározott esetekben – kikényszeríthető. Ilyenkor a mintavételre rendőrorvost, ahol ez nem lehetséges, vagy késedelmet okoz, ott az állami egészségügyi szolgálat orvosát kell igénybe venni.”*

A Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 236. § (1) bekezdése szerint *„Aki ittas állapotban vasúti vagy légi járművet, gépi meghajtású úszólétesítményt vagy közúton, illetve közforgalom előtt el nem zárt magánúton gépi meghajtású járművet vezet, vétség miatt két évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.”*

Az ittasság ellenőrzéséről szóló 27/2010. (OT 14.) ORFK utasítás (a továbbiakban: Utasítás) 3. c) pontja alapján a rendőr feladatának ellátása során ittasság ellenőrzést *„hiteles elektromos légalkoholmérő berendezéssel (a továbbiakban: hiteles mérőeszköz) hajthat végre.”*

Az Utasítás 23. pontja szerint *„Amennyiben a hiteles mérőeszkőzzel végzett első mérés eredménye, illetve ennek hiányában az alkoholeszter mérési eredménye b) 0,50 mg/l légalkohol értéket meghaladja, az alkoholos befolyásoltságnak a gyanúja megállapítható.”*

A panaszos sérelmezte, hogy jogalap nélkül korlátozták a személyi szabadságát, az előállítást jogtalanak tartotta.

Az elfogás végrehajtásáról szóló jelentésben foglaltak szerint az intézkedő rendőrök \*-n \* órákor a szabadegyházi KMB-s kérésére jelentek meg \* alatti vendéglőben, mivel onnan a vendéglő alkalmazottja bejelentést tett, miszerint ittas személyek életveszélyesen megfenyegették a helyiségben tartózkodókat.

Az intézkedő rendőrök a helyszínre érkezéskor észlelték, hogy egy gépjármű – a panaszos tulajdona – áll a vendéglő parkolójában mindkét első ajtaja nyitva, világítás be volt kapcsolva és járt a motor, a gépjárműben nem tartózkodott senki.

A teraszon több személy tartózkodott, akik közül az egyik elmondta, hogy a panaszos vezette a járművet, aki bent van a vendéglőben. A helyiségben eközben a KMB-s a igazoltatta a panaszost és a testvérét, akik láthatóan ittas állapotban voltak.

Felmerült a gyanú, hogy a panaszos ebben az állapotában vezette a járművét, ekkor került sor a panaszossal szembeni alkoholszonda alkalmazására, amely 0,82 mg/l értéket mutatott. A panaszos a továbbiakban tájékoztatva lett, hogy további mintavétel céljából előállítják a Rendőrkapitányságra és az orvosi ügyeletre.

Az intézkedő rendőrök továbbá közölték a panaszossal, hogy ittas járművezetés miatt büntető feljelentést, valamint amiért járművét nem biztonságos állapotban járó motorral hagyta az úton szabálysértési feljelentést is kezdeményeztek vele szemben. A panaszos a figyelmeztetéseket megértette, azonban következetesen tagadta, hogy ő vezette volna a járművét. A panaszos vezetői engedélye \* bevonó számmal megtörtént.

A rendőri jelentés szerint a KMB-s a bejelentést követően a helyszínre érkezve látta amint a panaszos vezette azt a járművet, amelyet járó motorral és nyitott ajtókkal a vendéglő előtt leparkolt, majd testvérével sietve bementek a szórakozóhelyre.

A panaszos az eljárás során úgy nyilatkozott, hogy fogyasztott alkoholt, amelyet a rendőr által elvégzett szondázta is megerősített. A mért eredmény 0,82 mg/l, amely az Utasítás szerinti értéket 0.32 századdal haladta meg, amely felvetette az alkohol fogyasztás gyanúját. A későbbiekben a mintavétel eredményeként a panaszost közepesen ittasnak találta az orvos, ezt követően került sor a büntető feljelentés megtételére ittas járművezetés bűncselekmény elkövetése miatt.

A rendelkezésre álló adatok szerint a bejelentés tartalma és a rendőr által a helyszínen tapasztaltak a panaszos vonatkozásában megfelelő alapot biztosított az előállítás végrehajtására.

**E sérelemmel kapcsolatosan megállapítható, hogy a panaszos előállításának fogantatása jogszabályon alapult ezért a panasz e tekintetben alaptalan.**

#### **IV/4. A bilincselés jogalapja**

Az Rtv. 16. § (1) bekezdése szerint „A rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége nélkül is biztosítható.”

Az Rtv. 48. § alapján „A rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy a) önkárosításának megakadályozására, b) támadásának megakadályozására, c) szökésének megakadályozására, d) ellenszegülésének megtörésére.”



A szolgálati szabályzat 41. § (1) bekezdése szerint „*Bilincs alkalmazása, az Rtv. 48. §-ában meghatározott esetekben különösen azzal szemben indokolt*

*c) akinek az elfogására bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt került sor, és szökése bilincs alkalmazása nélkül nem akadályozható meg,*

*d) akinek a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülése testi kényszerrel nem törhető meg,”*

(4) bekezdése szerint „*A bilincselés módjai:*

*b) kezek előre vagy hátra bilincselése,”*

A szolgálati szabályzat 39. § (1) „*Az Rtv. szerinti kényszerítő eszköz csak akkor alkalmazható, ha az intézkedés alá vont magatartása, ellenszegülésének mértéke annak Rtv. szerinti alkalmazását indokolja. A nagyobb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással járó kényszerítő eszköz akkor alkalmazható, ha a kisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással járó kényszerítő eszköz alkalmazása nem vezetett eredményre vagy sikere eleve kilátástalan.”*

A panaszos beadványában arra hivatkozik, hogy az intézkedés alatt megbilincselték, pedig nem állt ellen a rendőri intézkedésnek.

A Panasztestület álláspontja szerint a panaszos bilincseléséhez nem volt meg a kellő jogalapja a rendőrségnek, így a panaszos emberi méltóságához fűződő alapvető joga súlyosan sérült a bármiféle jogalapot nélkülöző bilincselés vonatkozásában.

A Panasztestület állásfoglalásában kifejtett megállapítással az alábbi indokok alapján nem értek egyet.

Az előállítás végrehajtásáról szóló rendőri jelentésben foglaltak szerint a panaszossal szemben az Rtv. 48. § b) és c) pontjai alapján figyelmeztetést követően bilincs alkalmazására került sor, amely kényszerítőeszköz \*-n \* órától \*-n \* óráig került alkalmazásra.

A szakmai állásfoglalás szerint bár a kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló rendőri jelentés valóban nem tartalmazta egészen pontosan azokat az indokokat, amelyekből arra lehetett következtetni, hogy a panaszos szökést vagy ellenszegülést szándékozott volna megkísérelni, tanúsítani, azonban az előzményi adatok szerint a panaszos, testvére és még egy személy erősen ittas állapotban szóváltásba került a presszóban tartózkodó vendégekkel.

A rendőri jelentés tartalmazza, hogy a panaszos és társai – miután ittas állapotukra való tekintettel nem kívánták őket kiszolgálni – megfenyegették a bejelentőt azzal, "mindjárt visszajönnek és leszurkálnak mindenkit". A helyszínre érkező KMB-s elsődlegesen észlelte, hogy a panaszos testvére a pultba kapaszkodva kiabált a pultossal és a panaszos is tevékenyen részt vett a rendbontásban, majd mivel nem látta biztosítottnak, hogy az intézkedést egyedül eredményesen be tudja fejezni, erősítést kért. A rendőrök megérkezéséig a panaszos és testvére egymást hergelték, agresszívan, hangosan kiabálva megjegyzéseket tettek az egyedül intézkedő KMB-sre, miszerint „meg lesz fogva, és ki lesz nyírva”, valamint „még a családját is megölik.” Az igazoltatás foganatosítása közben az intézkedés alá vont személyek nem tettek eleget a rendőri felszólításának, az intézkedés közben több alkalommal távozni akartak, így többször fel kellett szólítani őket, ne vonják ki magukat az intézkedés alól. A kikerülő két rendőr intézkedése során előkerült a panaszos személygépkocsijából egy balta is, mely a gépkocsi ajtajának volt támasztva, ezzel összefüggésben szabálysértési eljárás indult. Fontos

körülmény az is, hogy a gépkocsi használata miatt alkalmazott alkoholszonda 0,82 mg/l értéket mutatott, azaz a panaszos a rendőri intézkedés alatt ittas állapotban volt.

A panaszos agresszivitása, valamint ittasságából eredő kiszámíthatatlansága még akkor sem kérdőjelezhető meg, ha a kiérkező két rendőr intézkedése közben a magatartása megváltozott, együttműködést tanúsított, a feltett kérdésekre válaszolt. Az eset kapcsán különös súllyal értékelhetők a panaszos élet és testi épség ellen irányuló, mind a bejelentővel és a presszóban tartózkodókkal, mind a KMB-sel szemben tanúsított fenyegetései, valamint ezzel összefüggésben az is, hogy ezeket a fenyegetéseket módja is lett volna beváltani, mivel a panaszos egy baltával támasztotta ki a gépkocsija ajtaját. Az ittas állapotban lévő, röviddel az intézkedést megelőzően garázda jellegű magatartást tanúsító, élet elleni fenyegetéseket is közlő, a presszóhoz baltával érkező panaszos még az adott pillanatban tanúsított együttműködési készsége ellenére is kiszámíthatatlannak, sőt kifejezetten veszélyesnek tekinthető.

A fentiek alapján megállapítható, hogy az intézkedő rendőrök jól mérték fel a kialakult helyzetet, és a bilincshasználat nemhogy bármiféle jogalap nélkülinek, hanem olyan, jogszerű, szakszerű és arányos kényszerítőeszköz-alkalmazásként értékelhető, amelynek hiánya szakszerűtlenséghez vezetett volna.

A Pp. 195. § (1) bekezdése értelmében a rendőri jelentés közokiratnak minősül, amely szerint a jelentésben foglaltak teljes mértékben – az ellenkező bizonyításáig – bizonyítják az abban foglaltakat. Figyelembe véve a rendőri jelentés közokirati jellegét, ezért a bizonyítékok értékelése során a rendőri jelentésben foglaltakat fogadtam el a döntéshozatal alapjául, miszerint a panaszosnak az intézkedés során tanúsított viselkedésére, hangulatváltozásaira és ittas állapotára a bilincs – mint a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülése megtörésére, valamint a szökés megakadályozására szolgáló kényszerítő eszköz – alkalmazása jogszerű és indokolt volt.

Az Rtv. 48. §-hoz fűzött indokolás szerint a bilincs a további ellenszegülés, a szökés, a támadás megakadályozására szolgáló megelőző, védelmi jellegű kényszerítő eszköz. Ennélfogva alkalmazása előzetes ellenállás tanúsítása nélkül vagy fizikai kényszer folyamánként is szóba jöhet. Az alkalmazás törvényi feltétele azonban, hogy kizárólag személyi szabadság korlátozásával járó rendőri intézkedés keretében (elfogás, előállítás, elővezetés, őrizetbevétel) alkalmazható.

Az Rtv. 15. § (1) és (2) bekezdése szerint a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. Több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.

E törvényi rendelkezések nem csak a rendőr által alkalmazható „kényszer” maximumát, de minimumát is előírják, mégpedig oly módon, hogy a rendőr olyan fokú kényszert kell, hogy alkalmazzon, amely megfelelő biztonságot fog nyújtani az intézkedés jövőbeni része során is. Ez az előírás az intézkedő rendőrtől azt követeli meg, hogy a panaszos jövőbeni magatartására vonatkozóan vonjon le megbízható következtetéseket. E következtetést a rendőr a helyszínen a jövőre vonatkozóan nem végezheti el „patikamérlegben”. Számtalan példa mutatta már, hogy a rendőr olykor „alábecsüli” a szükséges intézkedés mértékét. Ezek következménye „jobb

esetben mindössze” szökés, rosszabb esetben önkárosítás, súlyos sérülés, lőfegyverhasználat lett. A rendőrtől a törvényalkotó elvárja, hogy az intézkedése során ilyen esetek ne következhessek be.

Fontos hangsúlyozni azt a tényt is, hogy az alkalmazott kényszerítő eszköz „pozitív hatását”, azaz a megelőzött további jogsértő cselekményt – megtörténtük hiányában – igazolni, bizonyítani nem lehet sem az intézkedés korai szakaszában, a kényszerítő eszköz alkalmazását megelőzően a helyszínen, sem azt követően hatósági, vagy bírósági eljárásban.

A jogalkotó ezért a mérlegelésnek „tágabb kört enged” amikor azt írja elő, hogy a rendőri intézkedés csak „nyilvánvalóan aránytalan” hátrányt nem okozhat az intézkedés alá vont személynek.

A két vizsgálandó kényszerítő eszköz (testi kényszer, bilincs) között jogalkotói jogértelmezés nem tett különbséget súlyuknál fogva sem az Rtv-ben, sem az intézkedés idején hatályban volt más jogszabályban.

Jogalkotói iránymutatás hiányában a hatóság jogalkalmazói tevékenysége során ezt követően azt vizsgálta meg, hogy a testi kényszer és a bilincs között fennáll-e „nyilvánvaló” és szignifikáns különbség a tekintetben, hogy mekkora hátrányt okoz.

A testi kényszer alkalmazása olyan fizikai erő kifejtéssel jár, mely ereje, irányultsága (elvezető fogások, karfeszítés, földre fektetés) révén képes lehet megtörni az elszenvedőjének akaratát, azaz az akaratlagos ellenszegülő mozgását mindaddig, amíg a rendőr saját fizikai erő kifejtését megfelelő intenzitással és irányultsággal fenntartja. A bilincs fizikai jellemzőinél fogva – a testi kényszerhez hasonlóan, szakszerűen felhelyezve – arra alkalmas, hogy a megbilincselte személy nem kívánt mozgását lehetetlenné tegye. Amíg a testi kényszerrel akár az intézkedés alá vont személy teljes testét kontrollálni lehet, addig a kezek megbilincselése csak a kezek szabad mozgását gátolja meg, sok esetben továbbra is szükséges az illető kísérése, megfogása.

A testi kényszer alkalmazásával szembeni ellenszegülés esetén maga a testi kényszer hámsérülést, vagy ennél súlyosabb sérülést (ízületi, vagy csontsérülést) is okozhat. A bilincs szabályszerűen felhelyezve további ellenszegülés (a kezek szétfeszítése) esetén szorosabbá válva jellemzően hámsérülést okoz.

Az akarat-hajlító hatás, a személyes szabadság korlátozásának mértéke tekintetében tehát megállapítható, hogy a bilincselés alkalmazása koránt sem jelent fizikailag nagyobb mértékű korlátozást. A testi kényszer a rendőr fizikai képességeit és figyelmét jellemzően nagymértékben, akár teljes mértékben leköti. A bilincs alkalmazásával a rendőr a helyszíni intézkedése során fizikai erejét és figyelmét egyaránt nagyobb mértékben oszthatja meg, hiszen a nem kívánt mozgást nem a rendőr, hanem túlnyomórészt a bilincs akadályozza. Ez utóbbi úgy az intézkedés biztonsága, mint a tágabb környezet, végső soron a közrend szempontjából is kedvezőbb intézkedési helyzetet jelent.

Szóba jöhet a kényszerítő eszközök alkalmazásának negatív társadalmi megítélése, és ebben a körben kérdéses lehet, hogy a megbilincselés nagyobb mértékben korlátozza-e az emberi méltóságot, becsületet, mint a folyamatos karfeszítéssel, vagy más módon kivitelezett

megfogással történő elvezetés. Jogszabály iránymutatást nem ad a hatóságnak ilyen értékelés elvégzéséhez, így ez nem tartozik a hatáskörömbébe.

A Szolgálati Szabályzat 41. § (1) bekezdés d) pontja értelmében a bilincs különösen akkor alkalmazható, ha a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülés testi kényszerrel nem törhető meg. A testi kényszer akarathajlító jellegére tekintettel fogalmilag feltétlenül az ellenszegülő magatartás megszűnését eredményezi, ez ugyanakkor nem jelenti az ellenszegülés megtörését is, azaz az ellenszegülési szándéktól való elállást, ezért a testi kényszer megszüntetésekor az intézkedés alá vont személy további aktív ellenszegülést tanúsíthat. Erre tekintettel a bilincs alkalmazása a testi kényszert kiváltva, kiegészítve a további ellenszegülő magatartás megakadályozására hivatott. A testi kényszerrel lefogott személy esetében azt, hogy csupán ellenszegülő magatartása kényszerű megszűnéséről, avagy az ellenszegülés megtöréséről (szándéktól való elállásról) van-e szó, alapvetően tudati, érzelmi kérdésként, egzakt módon eldönteni, tehát az érintett jövőbeni szándékára vonatkozóan biztos következtetést levonni sem a helyszínen, sem a későbbiek során nem lehet.

Ezért – a már fent is kifejtettek szerint – az Rtv. rendelkezése értelmében a rendőr mérlegelésén múlik, hogy a testi kényszer felváltása, kiegészítése céljából alkalmazza-e a bilincselést. A jelen esetben a tényállásban említett indulatos, aktív ellenszegülő magatartásra tekintettel okszerűen döntött a rendőr úgy, hogy a testi kényszert a bilincseléssel kiváltva továbbra is fenntartja a panaszos szabad mozgásának korlátozását mindaddig, amíg a helyszíntől eltávolítva, a Rendőrkapitányság területére kísérik, kizárva, minimálisra csökkentve a további jogsértő cselekmény elkövetésének a lehetőségét.

Megállapítottam, hogy a bilincselés és a testi kényszer között nyilvánvaló különbség a korlátozás azaz „hátrány okozás” mértékében nem állapítható meg, sőt a bilincselés a testi kényszerrel szemben csak a karok mozgását akadályozza legfeljebb azonos sérülés veszélye mellett. Ezért a rendőr az Rtv. 15. §-ában foglalt nyilvánvaló hátrányokozás tilalmát nem szegte meg, hiszen úgy a jogszabályi környezetből, mint a tényszerű összehasonlításából nem következik nyilvánvaló különbség a két kényszerítő eszköz között, azaz intézkedése az Rtv. 48. § d) pontja alapján a bilincselés tekintetében is arányos volt.

**A leírtak alapján a panasz e tekintetben alaptalan.**

#### **IV/5. Az értesítés elmaradása hozzátartozója vonatkozásában**

*Az Rtv. 18. § (1) bekezdésben foglaltak szerint „A fogvatartott részére biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy egy hozzátartozóját vagy más személyt értesítsen, feltéve, hogy ez nem veszélyezteti az intézkedés célját. Ha a fogvatartott nincs abban a helyzetben, hogy e jogával élhessen, az értesítési kötelezettség a rendőrséget terheli. Ha a fogvatartott fiatalkorú vagy gondnokság alá helyezett, haladéktalanul értesíteni kell törvényes képviselőjét vagy gondnokát.”*

A panaszos beadványában úgy nyilatkozott, hogy kérése ellenére nem értesítették a hozzátartozóját.

A rendőri jelentésben foglaltak szerint a panaszos első szóbeli nyilatkozata szerint kérte a rendőröktől felesége kiértesítését, majd úgy döntött, hogy nem akar beszélni vele, mert szégyenli magát. Ennek ellenére a rendőrség úgy döntött, hogy mégis értesíti a panaszos hozzátartozóját. A panaszos megadta a felesége telefonszámát, amelyet a szolgálatirányító parancsnok felhívott, azonban a telefon nem csörgött ki, csak a hangposta jelentkezett, így azon hagytak üzenetet, amelyben tájékoztatták a feleséget a panaszos hollétéről. A panaszost a két óra negyven perces Rendőrkapitányságon való tartózkodása során nem kereste sem telefonon, sem személyesen senki. Megjegyzendő, hogy a panaszos testvére tudott a panaszos tartózkodási helyéről és lehetősége volt a feleség értesítésére.

A rendőri jelentés tartalma szerint a panaszos hozzátartozóját a rendőrség megfelelő módon értesítette.

**A fentiekben kifejtettek alapján a panasz alaptalan.**

#### **IV/6. A vezetői engedély elvétele, vérvétel**

Az Rtv. 1. § (1) bekezdés szerint „A rendőrség feladata az Alaptörvényben meghatározott feladatok mellett a határforgalom ellenőrzése, a terrorizmus elleni küzdelem és az e törvényben meghatározott bűnmegelőzési, bűnfelderítési célú ellenőrzés, valamint a bűncselekményből származó vagyon visszaszerzése.”

(2) bekezdésben foglaltak szerint „A rendőrség az Alaptörvényben, az e törvényben és törvény felhatalmazása alapján más jogszabályban meghatározott bűnmegelőzési, bűnüldözési, államigazgatási és rendészeti feladatkörében:

1. általános bűnügyi nyomozó hatósági jogkört gyakorol, végzi a bűncselekmények megelőzését, megakadályozását és felderítését, valamint a bűncselekményből származó vagyon visszaszerzését,

2. szabálysértési hatósági jogkört gyakorol, közreműködik a szabálysértések megelőzésében és felderítésében,

3. ellátja a közbiztonságra veszélyes egyes eszközök és anyagok előállításával, forgalmazásával és felhasználásával kapcsolatos hatósági feladatokat,

4. közlekedési hatósági és rendészeti feladatokat lát el,

5. ellátja a közterület rendjének fenntartásával kapcsolatos rendészeti feladatokat,”

A közúti közlekedés szabályairól szóló 1/1975. (II. 5.) KPM-BM együttes rendelet (a továbbiakban: KRESZ) 4. § (1) bekezdés c) pontja szerint „Járművet az vezethet, aki a vezetési képességre hátrányosan ható szer befolyása alatt nem áll, és szervezetében nincs szeszes ital fogyasztásából származó alkohol.”

A közúti közlekedési igazgatási feladatokról, a közúti közlekedési okmányok kiadásáról és visszavonásáról szóló 326/2011. (XII. 28.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Kormányrendelet) 32. §. a) pontja szerint „Az ellenőrzésre jogosult szerv (a továbbiakban: ellenőrző hatóság) nevében eljáró személy (a továbbiakban: ellenőrző hatósági személy) az eljárása során a vezetői engedélyt a helyszínen elveszi, ha a járművezető azzal gyanúsítható, hogy közúti veszélyeztetés [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 234. §], közúti baleset során maradandó fogyatékoságot, halált, kettőnél több ember halálát vagy halálos tömegszerencsétlenséget okozó közúti baleset okozása [Btk. 235. § (2) bekezdés], járművezetés ittas állapotban (Btk. 236. §), illetve járművezetés bódult állapotban (Btk. 237. §) bűncselekményt követett el,”

Az ittasság ellenőrzéséről szóló 27/2010. (OT 14.) ORFK utasítás (a továbbiakban: Utasítás) 2. pontja szerint „Az utasítás szerint kell eljárni a – közúti, vasúti, vízi és légi – közlekedés szabályai megtartásának jogszabályi felhatalmazás alapján történő ellenőrzése, továbbá mindazon személyek ellenőrzése során, akiknél a cselekmény elkövetése kapcsán a szeszes ital fogyasztásából származó alkohol szervezetben való jelenléte vizsgálatot igényel.”

Az Utasítás 25. pontja szerint „Az alkoholfogyasztásra vonatkozó szakértői vizsgálatához szükséges vérvételre és lehetőleg közel azonos időben végzett vizeletminta vételre kell intézkedni, amelyet a cselekményt követően a legrövidebb időn belül végre kell hajtani, ha az intézkedés alá vont személy

h) nyilatkozata, vagy az ez irányú ellenőrzés eredménye alapján szervezetében a vezetési képességre hátrányosan ható szer jelenléte valószínűsíthető, és az ittasság ellenőrzés eredménye, illetve az ittasság érzékelhető külső jegyei alapján a szeszes ital fogyasztás gyanúja fennáll,

j) a gyanú szerint a cselekmény után szeszes italt fogyasztott vagy az ittasság ellenőrzés előtt a helyszínt elhagyta, és az ittasság ellenőrzés eredménye, illetve az ittasság érzékelhető külső jegyei alapján a szeszes ital fogyasztás gyanúja fennáll.”

A panaszos sérelmezte, hogy annak ellenére, hogy vendéglátó helyiségben ült elvették a vezetői engedélyét ittas vezetésért és vért vettek tőle.

A rendőri jelentés szerint \*-n \* óra körüli időben a KMB-s telefonon történt bejelentés alapján megjelent a \*szám alatti vendéglőnél, ahol megérkezésekor látott egy gépjárművet amint bekanyarodott a vendéglő parkolójába és a gépjármű bal oldali vezető üléséből a panaszos, a jobb oldali ülésből testvére szállt ki, ezt a tényt a későbbiekben egy a vendéglő teraszán tartózkodó vendég is megerősített. Azonnal bement a vendéglőbe a KMB-s és igazoltatást kezdeményezett a panaszossal és testvérel szemben, ezt követően a segítségül érkezett rendőrök jelenlétében a panaszossal alkoholszondát fújattak, ami 0,82 mg/l értéket mutatott. Ezek után a két járőr a panaszost ittas járművezetés vétség megalapozott gyanúja miatt mintavétel céljából előállították a Rendőrkapitányságra.

A vér- és vizeletvételhez szükséges iratok elkészítése után a panaszost átkísérték az orvosi ügyeletre, ahol \* órákor vizeletmintát és \* órákor vérmintát vettek tőle. A mintavételt végző orvos a klinikai tünetek alapján közepesen találta ittasnak a panaszost.

Az intézkedő rendőrök közölték a panaszossal, hogy ittas járművezetés miatt büntető feljelentést kezdeményeztek vele szemben, a panaszos következetesen tagadta, hogy ő vezette volna a járművét. A panaszos vezetői engedélye \* bevonó számmal megtörtént.

A vegyészszakértői vélemény adatai szerint a vérminta etilalkohol-koncentrációja: 1,69 g/l (ezrelék), a vizeletminta etilalkohol-koncentrációja 2,32 g/l (ezrelék).

A rendelkezésre álló adatok alapján a panaszos vérvételét megalapozta a helyszínen használt Drager típusú alkoholszondán mért 0,82 mg/l érték, arra való tekintettel, hogy a mért érték, amennyiben meghaladja a 0,50 mg/l légalkohol értéket, az alkoholos befolyásoltság gyanúja megállapítható.

A fentiekre tekintettel, mivel a panaszossal szemben a helyszínen felmerült a járművezetés ittas állapotban bűncselekmény elkövetésére vonatkozó gyanú, így az idézett jogszabályhely rendelkezésére figyelemmel a rendőrségnek el kellett vennie a helyszínen a panaszos vezetői

engedélyét. A helyszíni gyanút tovább erősítette a panaszossal szembeni mintavétel eredménye.

Ebben a helyzetben a rendőrség oldalán nem volt mérlegelési lehetősége, kógens szabályként írja elő a Kormányrendelet a vezetői engedély bevonását.

**E panaszosi sérelemmel kapcsolatosan megállapítható, hogy az eljáró hatóság a jogszabályoknak megfelelően járt el, amikor a panaszos vezetői engedélyét a helyszínen bevonta, illetve vele szemben az ittasság így e vonatkozásban a panasz alaptalan.**

## V.

Tekintettel arra, hogy a panaszos a vele szemben fogatosított előállítás arányosságát és időtartamát nem sérelmezte, ezért azt érdemben nem vizsgáltam.

Ezzel kapcsolatosan a Fővárosi Törvényszék már korábbi – 20.K.31.855/2011/8. számú – ítéletében kimondta, hogy *„A bíróság e körben jegyzi meg, hogy az alperesi határozat kizárólag a felperes panaszában foglaltakra kell, hogy reagáljon függetlenül attól, hogy a Független Rendészeti Panasztestület esetlegesen a felperes panaszát meghaladóan más jellegű jogkérdésekben is állást foglal.”*

A Kúria Kfv.III.37.807/2013/4. számú ítélete a fentieket alátámasztja, amely szerint *„(...) Az FRP-nek az előállítás időtartamára vonatkozó megállapításra nézve rögzítette, hogy e körben a felperes nem terjesztett elő panaszt, ezért annak jogszerűségéről nem kellett döntenie.”*

**Mindezek alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határoztam.**

Hatásköröm és illetékességem az Rtv. 92. § (1) bekezdése, illetve a 93/A. § (6) és (7) bekezdésein alapul.

A határozat az alábbi jogszabályokon alapul:

- a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 195. § (1) bekezdés, 330. § (2) bekezdés;
- a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 100. § (1) bekezdés e) pontja, 109. § (1) bekezdés a) pontja, 50. § (1) bekezdés;
- a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 92. § (1) bekezdés, 93/A. (7), (9) bekezdés, 13. § (1)-(2) bekezdés, 15. § (1) bekezdés, 33. § (2)-(3) bekezdés, 2. § (1) bekezdés, 19. § (1) bekezdés, 16. § (1) bekezdés, 18. § (1) bekezdés, 48. § (1) bekezdés;
- a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 30/2011. (IX.22.) BM rendelet 8. § (1) bekezdés, 9. § (1) bekezdés, 29. § (1) bekezdés, 39. § (1) bekezdés, 41. § (1), (4) bekezdés;
- a Rendőrség Etikai Kódexe 1., 4., 5. pontja;
- A Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény 236. § (1) bekezdés;
- Az ittasság ellenőrzéséről szóló 27/2010. (OT 14.) ORFK utasítás 2. pontja, 3. c) pontja, 23. pontja, 25. h) és j) pontja;
- A közúti közlekedés szabályairól szóló 1/1975. (II. 5.) KPM-BM együttes rendelet 4. § (1) bekezdés c) pontja;

- A közúti közlekedési igazgatási feladatokról, a közúti közlekedési okmányok kiadásáról és visszavonásáról szóló 326/2011. (XII. 28.) Korm. rendelet 32. §. a) pontja.

**Budapest, 2016. január 11.**

**Papp Károly r. altábornagy  
rendőrségi főtanácsos**